

“Služiti Gospodu in ljudem”

Katerakoli dejavnost — naj bo človeško gledano zelo pomembna, ali pa ne — se mora zate spremeniti v sredstvo za služenje Gospodu in ljudem: v tem je prava razsežnost njene pomembnosti. (Kovačnica, 684)

28. januar

Ne odmaknem se od najčistejše resnice, če vam rečem, da Jezus še naprej išče prenočišča v našem srcu. Prositi ga moramo odpuščanja za svojo zaslepljenost, za svojo

nehvaležnost. Prosim ga moramo milosti, da mu ne bi nikdar več zaprl vrata svojih duš.

Gospod ne skriva pred nami dejstva, da ta pokorščina, vdana božji volji, zahteva odpoved in predajanje, saj ljubezen ne zahteva pravic: hoče služiti. On je prvi prehodil to pot. Jezus, kako si bil Ti pokoren? *Usque ad mortem, mortem autem crucis*, do smrti, do smrti na križu. Treba je iti ven iz sebe, *otežiti si življenje*, izgubiti ga zaradi ljubezni do Boga in do duš. »Ti si hotel živeti in nisi želel, da bi se ti kaj zgodilo; Bog pa je hotel drugače. Obstajata dve volji: tvoja volja mora biti naravnana, da se zedini z božjo voljo; ne pa, da je božja volja izkrivljena, da bi se prilagodila tvoji.«

Videl sem mnogo duš, ki so zastavile svoje življenje — kot ti, Gospod, *usque ad mortem* —, ko so izpolnile, kar jim je namenila božja volja:

posvetile so svoja prizadevanja in poklicno delo v službo Cerkev, v dobro vsega človeštva.

Naučimo se pokorščine, naučimo se služiti. Ni večje časti, kot je odkrito predati se služenju za druge. Ko slišimo, kako naš ponos godrnja v naši notranjosti, ko nam nadutost prišepetava, da smo nadljudje, takrat je čas, da rečemo ne, da mora naša edina zmaga biti zmaga ponižnosti. Na tak način se bomo poistovetili s Kristusom na križu, ne nadležni ali nemirni ali slabe volje, ampak veseli, kajti to veselje, v pozabi na samega sebe, je najboljši dokaz ljubezni.
(Jezus prihaja mimo, 19)